

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Αθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια—ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰδεκάρα,
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει—εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοσιέξη τοῦ Ὀκτωβρίου,
μνήμη τοῦ μάρτυρος Δημητρίου.

Ποῦντος ἑννεήντα δύο,
καὶ νικᾷ τὸ Ὑπουργεῖο.

Ἀπαντᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
εἰς τὸν λόγον τῆς Αὐλῆς.

Λοιπὸν, Μεγαλειότατέ, σᾶς ἀπαντῶ καὶ πάλιν,
ἂν καὶ φοβοῦμαι πῶς αὐτὸ θὰ ἔχη συνεπείας. .
προσέξετε, παρακαλῶ, σ' αὐτὴν τὴν παραζάλην
μὴ χάσωμεν τὸν μπούσουλα καὶ τὰς ἰσορροπίας.
Προσέξετε τὸν Βάττεμβεργ καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνον,
προσέξετε τὸν Γλάδστωνα καθὼς καὶ τὸν Μιλάνον.

Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, καθὼς καὶ σεῖς νομίζω
πῶς ἀπειλεῖται ἡ πατρίς ἀπὸ πολλὰς ἀρπυίας,
κι' ἐγὼ παντοῦ μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν σαλπίζω
πῶς ἤλθε διατάραξις εἰς τὰς ἰσορροπίας.
Καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκομαι εἰς κίνησιν μεγάλην,
κι' ἔδω κι' ἐκεῖ παραπατῶ μὲ ἱλιγγον καὶ ζάλην.

Τρέφω μεγάλον ἔρωτα πρὸς τὴν ἰσορροπίαν
κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν εἰμπορῶ χωρὶς αὐτὴν νὰ κάμω...
ἴσως αὐτὸ τὸ κρίνετε ὡς ἰδιοτροπίαν,
ἀλλ' ἄνευ ταύτης, βασιλεῦ, γλιστρῶ καὶ πέφτω χάμω.
Σαλεῦ' ὑπὸ τοὺς πόδας μου τῆς γῆς αὐτῆς ἡ σφαῖρα,
καὶ ἄνω κάτω ἔρχομαι μὲ τούμπαις ὅτὸν ἀέρα.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγον, βασιλεῦ, ἐκ τῆς νεότητός μου
πᾶν κατὰ Στροῦμπον ἀκριβῶς ἰσορροποῦν μ' ἀρέσει,
διότι ἔμαθα καλῶς ἐκ τῆς σκουδῆς τοῦ κόσμου
πῶς ὅταν τις ἰσορροπῇ ἀδύνατον νὰ πέσῃ.
Ἐκτὸς αὐτοῦ τὰ στερεὰ μ' ἀρέσουν εἰς τὴν φύσιν,
πρὸς δὲ ὑγρὰ κι' ἀέρια ποσῶς δὲν ἔχω κλίσιν.

Ποθῶ, Μεγαλειότατε, οἱ κάτισχνοί μου πόδες
εἰς γῆν καθ' ὅλα στερεὰν καὶ ὁμαλὴν νὰ τρέχουν,
καὶ ὅχι νὰ πατοῦν ποτὲ εἰς ἔδαφος λασπῶδες,
διότι, σᾶς ὀρκίζομαι, καθόλου δὲν ἀντέχουν.
Εἰς ἔδαφος ὀλισθηρὸν ἀμέσως πέφτω κάτω,
ἢ δὲ ἰσορροπία μου ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Γι' αὐτὸ ὅτ' ἀ πεζοδρόμια πηγαίνω νύκτα ἡμέρα
κι' οὐδέποτε, σᾶς βεβαιῶ, βαδίζω ἐν τῷ μέσῳ,
ἀλλὰ ὑπάρχει κίνδυνος ἀκόμη κι' ἐκεῖ πέρα
μὲ μία ρόγα σταφυλίου ἀνάσκελα νὰ πέσω,
καίτοι προσέχω πάντοτε εἰς ὅ,τι καὶ ἂν κάνω
τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ποτὲ μου νὰ μὴ χάνω.

Ἐὰν τὰς θεωρίας μου αὐτὰς δὲν ἐννοῆτε,
δὲν εἰμπορῶ σαφέστερον νὰ σᾶς τὰς ἐρμηνεύσω,
καὶ ἂν ἡ γῆ, ὡς λέγεται, πραγματικῶς κινῆται,
ἐγὼ ὅτι κίνησιν αὐτὴν ποτὲ δὲν θὰ πιστεύσω.
Καὶ νὰ μὲ πείσῃ δι' αὐτὸ κανεὶς δὲν θὰ ἴσχυρῇ,
ἐνόσω στέκομαι ὀρθὸς ἐν ἰσορροπῇ θέσει.

Πλὴν σήμερον πραγματικῶς κινεῖται πᾶσα σφαῖρα,
ἰσορροπία κατ' αὐτὰς δὲν κυβερνᾷ τὴν πλάσιν,
κι' ὡς σχοινοβάτης στέκομαι κι' ἐγὼ εἰς τὸν ἀέρα...
ὦ! σώσατέ με, βασιλεῦ, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στάσιν.
Ἀδύνατον νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς ἰσορροπίαν,
καὶ μένω δοῦλος ταπεινὸς κατ' ἐθιμοτυπίαν.

